

ANY III - NÚM. 109
24 DESEMBRE DE 1925
PREU de SUBSCRIPCIÓ:
UN TRIMESTRE 2'50

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat
20 cms.

LA CORRESP. A
L'ADMINISTRACIÓ
ANGELS, 22 I 24
BARCELONA

ELS QUE ENS DONEN LES BONES FESTES

— Amb aquesta fan setantavuit pessetes. Em sembla que passaré unes felisses festes de Nadal.

LA ADORACIÓ DELS REIS
Retaula de l'Església de Sant Just i Pastor.

HUMILITAT DE NADAL

En aquesta hora pia d'aquesta nit tan clara,
d'un pur i únic goig es sentiria avara,
mon ànima; d'haver un bell ramat petit
perdut dins la puresa d'aquesta clara nit.

JOAQUIM FOLGUERA

UNA BROMA DEL DIA D'INNOCENTS

Vilagossos, era un poble com tots, amb fabricques, sindicats obrers, mal ajuntament, caciquisme, buròs i un eixam de gossos sense morrió. Tenia casino d'americanos, de radicals i de jovent. En el primer, o sigui el de la gent reposada i que vivia satisfeta, es matava el temps parlant del preu de l'oli, sabó i safrà quan tenien botiga a Amèrica. Jugant al cau, burro i malilla. En el radical, es pasava el temps fumant caliquenyos, escampant escupinades per terra, renegant de la societat com causant de tots els mals i esperant el dia de l'adveniment de la república, que redimiria el proletariat i escamparia per arreu la felicitat; i en el centre del jovent, sempre es cridava, discutia, i pegava cops de puny a la taula. Era una vera olla de grills en la qual ningú no s'entenia.

"L'Esclat Jovenivol", canviava cada dia de nom, de junta i de casa. En lloc estava bé; ni mai no estava quieta. En ella es coneixia tot: L'art de Talia, amb la representació de drames emocionants, plens d'assassinats, raptes i traïcions; i amb força trets. El foot-ball, amb el corresponent homenatge als ídols que tenen la intel·ligència als peus. La literatura, celebrant concursos i premiant sempre les poesies amoroses inspirades en nits de lluna; i el turisme, amb sortides periòdiques al camp, on després d'haver menjat un arròs, cantat i bramat, es matava el temps estampant signatures i noms en parets, columnes i capitells de castells enrunats.

Aquell esclat de joves que sempre vessava bon humor, prenia part en totes les festes populars del poble. En la diada de Reis, formava comparses en les cavalcades. Per Carnestoltes, lluien les disfresses més originals i assaltaven les cases principals del poble. Per Pasqua, feien caramelles i anaven a cantar per recollir cabals i fer una cargolada. Per les revetlles de Sant Joan i de Sant Pere, feien la fogada més grossa d'alt d'un turó perquè mig món en parlés. Per Tots Sants, una castanyada i per la diada d'Innocents, bromes de les quals tot

el poble parlava, amb gran satisfacció dels socis de l'"Esclat de Jovenesa".

Aquell any, en arribar a aquesta diada, van fer la broma de costum. Se la carregava un carreter que se les donava de savi, molt eixerit i d'aquells que no es deixen ensarronar per ningú. El cas fou que aquell dia, de bon matí, en anar a obrir la cort per enganxar el carro, es trobà amb la sorpresa desagradable que carro i mula havien volat, malgrat d'haver-los tancat el dia abans amb el forrellat i candau. Esmaperdut i gratant-se el clatell, regirà tots els voltants de la casa. Carro i mula no van aparèixer enlloc.

Amb les mans al cap, i tremolant de cap a peus, el masover enfilà el corriol que conduïa al regadiu i conreus de secà de la casa. Amb els ulls esgarriats, mirava a dreta i esquerra, escorcollant-ho tot. Quan, després d'haver recorregut tota la propietat arribà de bell nou a la cort, estava foll de ràbia, més vermell que un pebrot i renegava d'una fàiso que feia feredat i senyara a la masovera i altres dones del mas.

Davant del convenciment que carro i mula havien estat robats, ja que el mas era al costat de la carretera i per ella era un seguit de passar estols de gitano i altre gent de mal viure, que arrambava tot el que trobava al pas; el masover, el primer que va fer, fou donar part al jutjat. Aquest posà el fet en coneixement dels civils, mossos d'esquadra i sement; a fi que donessin una batuda per veure si trobaven els lladres i objectes robats. A més, es va telefonar als pobles veïns, a fi que les forces armades fessin exploracions en esclament del misteri.

Aquella mateixa tarda, la gent armada es posà en moviment. En ella figuraven les indumentàries i armaments més variats, des del primer contribuent vestit amb elegància i amb l'arma nova i lluent, fins al pagès vestit de vellut, amb barretina i armat amb un garrot gruixut que feia feredat. En veure's sortir del poble els veïns nous parlaven que del furt del "Mas Gripau". La gent armada explorà els voltants de tots els pobles de la rodalia, els barrancs, carreteres i cases de pagès. Malgrat

de l'exploració, carro, mula i lladres, no foren trobats.

Al cap d'uns dies, quan més desorientació regnava respecte el furt, es rebé la nova que en un poble veï havia estat trobat un carro abandonat. En saber-ho, marxaren tot seguit el carreter, acompanyat del jutge, a veure si el vehicle trobat era el que havia desaparegut.

On era i com el varen trobar? En arribar a la platja, l'amo del carro i l'agent de l'autoritat, restaren esmaperduts de la visió que tenien al davant dels seus ulls: el carro estava penjat dalt del pal mestre d'una barca de mitjana treta a la platja, per mitjà d'un parell de bosells. Al davant d'aquell espectacle tan original, els presents es van convèncer que no es tractava d'un furt, sinó d'una broma d'innocents, per cert ben pesada i plena de males arts. A la satisfacció de la troballa, seguí la inquietud de no veure l'animal, malgrat d'haver trobat el seu ronsal i regnes, que foren reconegudes pel carreter.

Mentre aquest i el jutge rumiaven sobre la sort de la bèstia, en l'estació del tren que era propera a la platja, hi havia un gran rebombori, crits i discussions; entre el cap de tràfec i els dependents, perquè havien telegrafiat de l'estació de terme de la línia, que dins d'un vagó enganxat en aquell poble havien trobat, en comptes de "Forrajes", com deia el precinte posat a fora, una mula blanca, ben plantada i amb posat satisfet, sense el document de facturació posat en els guarniments que duia posats. Aquell rebombori prengué mal carís en arribar un altre telegrama de la mateixa procedència, dient que havia comparegut un comerciant d'alfals a recollir uns xavegons, que la companyia del tren no havia pogut lliurar perquè la flamant mula se'ls havia cruspit durant el viatge cançoner del tren de càrrega, que havia durat prop de dos dies. Les qüestions que es descabellaven a l'estació eren violentes, car havent pagat el comerciant el farratge, volia bitllo bitllo el producte, carregant tota la responsabilitat a la companyia del carril.

Assabentats de la nova, el carreter i el jutge van anar a l'estació, on parlant amb el cap de moviment, i lligant caps, tot seguit van deduir que uns tranquils van anar al "Mas Gripau", i amb una clau falsa van obrir la porta de la cort, on enganxaren la mula al carro. Després de pujar, sortiren de Vilagossos en direcció al poble marítim. En arribar a la platja, els més forçuts lligaren el carro a un aparell de bosells i l'hissaren fins al cim del pal, lligant la mula al bastiment, i desapareixent tot seguit els autors de la broma, satisfets de l'acte que acabaven de fer. Segurament, la mula, en veure's sola, atida per la sentor d'alfals provinent d'un vagó que restava en la via morta de l'estació, trencà el ronsal i s'encaminà vers ell, es ficà dins i començà a menjar com un golafre. Com que era negra nit, ningú de l'estació no se'n va adonar, i com que el "menú" era suculent i tendre, la bèstia menjant ja no es va moure de dins del vagó.

A mitja nit passà un tren de càrrega. Uns mossos de l'estació mig endormiscats, precintaren el vagó, tot tancant la bèstia a dins. El vagó fou enganxat mitjançant una maniobra de la màquina. La màquina xulà, i el tren arrencà pesadament. Després de rodar mig món, arribà a l'estació de terme de la línia, on els dependents en obrir el vagó que contenia farratges, restaren esmaperduts de trobar en comptes del càrrec, una mula, que, satisfeta, els féu un bram de goig.

Com que el dia que va desaparèixer el carro i la mula es va escaure d'esser el dia d'Innocents, i per aquesta diada l'"Esclat de Jovenesa" sempre en feia una de les seves, el jutge, tot seguit, sospitant que algun dels seus socis fossin els autors del fet els manà de compareixer davant de l'autoritat. Tot seguit es van confessar autors

del fet, si bé, manifestant que mai no hagueren sospitat que la cosa hagués tingut aquell desenllaç.

Els autors, malgrat de les excuses que era una broma d'Innocents i de protestar que no havien volgut perjudicar ningú, foren condemnats, pel cap d'estació, a pagar el viatge d'anada i tornada de la mula i una forta multa per haver viatjat sense facturació; el valor de l'alfals consumit per la bèstia durant el viatge; el jornal d'un parell d'homes per baixar el carro del pal del bastiment; un capció, una barriguera i un sofre nous, que la mula havia perdut en la seva fugida; una quantitat en concepte de danys i perjudicis al carreter, perquè per manca de carro, no havia pogut dur una partida de trumfes al mercat per vendre, i, finalment, una forta multa a l'autoritat per no anar a la presó, ja que van forçar la porta d'un estatge tancat i van veure el que hi havia dins.

Com que el jovecell anava curt de butxaca, i a la societat no hi havia fonsos, el jutjat la va embargar, s'endugué les cadires, taules i bufet de la sala de café; les taules de tresillo i billar; el decorat, bambalines, teló, i piano del teatre. La neteja que féu el jutjat fou tan fulminant i completa, que la societat restà com un pis per llogar. De la devastació, només es van salvar les escupidores, la galleda de les escombraries, el sac de serradures, les escombraries i el fregall, i a més les rates, que corrien amunt i avall, astorades de no trobar un redós on amagar-se i un tros de fusta per rosegat.

Així va anar a rodar l'"Esclat de Jovenesa". L'endemà, una colla de tranquils, veïns del casal on era la societat, es van enfil·lar al balcó i van posar una bandera feta amb un mànec d'escombra i parracs de roba a mig pal, i al seu costat, un rètol que deia: "Requiescat in pace"...

EMERENCIA ROIG

Del balconet estant

Una població anglesa es trobà amb una vaga de nou gènere i el que és més de doldre, una vaga forçosa que subsisteix amb tot el sentiment dels vaguistes o, millor dit, de les vaguistes, perquè en aquest cas són dones. Aquesta vaga és de matrimoni i és motivada pel considerable excés de població femenina.

Hi ha en l'esmentada ciutat 6.000 noies per merèixer; i com que tant aquí com a Manlleu, com a Anglaterra per casar-se cal ésser dos, sobrevingué el conflicte a què fem referència.

Ens podem figurar si els joves que no tenen compromís són buscats i recercats, en aquesta ciutat desgraciada.

Quan un home que estigui en aquestes condicions passa pel carrer—cosa que cada dia és més extraordinària—les finestres, s'obren, i les fadrines treuen el cap per llençar al rar exemplar mirades abrasadores, fulminants, irresistibles, alternadores amb uns sospirs que fan veure cobriment de cor.

Com és natural, es tractà de posar remei a semblant situació.

Com a primera providència, s'imposà als homes solters que surtin de la població, un crescutíssim dret, per cap, per l'estil del de consums, per evitar per aquest procediment que s'escapi la migrada població masculina que encara resta disponible. Per altra part, s'oferiren primes no menys preables per a la importació de solters.

Una de les veïnes ha proposat equilibrar l'efectiu de minyons amb el de mossos creant un regiment amb les sobrees, per combatre els insurrectes de qualsevol "dominion".

Això—la veritat sigui dita—és de suposar que la tal miss no ho hagi proposat per senzills motius de patriotisme, sinó amb la dolça esperança de deixar-se copar per la primera partida que es presenti, amb la dolça esperança de trobar casador.

Fieu-vos de certs patriotismes!

EL PALLARESA

DIARI NACIONALISTA DE LLEIDA

1934

PREU DE 100 RS.

PREU DE 100 RS.

PREU DE 100 RS.

EL MEJOR DORMITOR

CARABANA

EN TANTO QUE DORMIS EN EL MEJOR

ANTIPARASITARI

ANTIPARASITARI

ANTIPARASITARI

AGRICULTORS

La quantitat de l'Estany de Quers

El Governador de Lleida

El Governador de Lleida

El Governador de Lleida

LA UNION ESPAÑOLA DE DESPESPORTISTAS

FFITE

El Club de Fútbol de Ffite

El Club de Fútbol de Ffite

El Club de Fútbol de Ffite

TERRECH

El Club de Fútbol de Terrech

El Club de Fútbol de Terrech

El Club de Fútbol de Terrech

IGORCH SIRCS

El Club de Fútbol de Igorch Sircs

El Club de Fútbol de Igorch Sircs

El Club de Fútbol de Igorch Sircs

BEGUDA D'ISTIU

El Club de Fútbol de Beguda d'Istiu

El Club de Fútbol de Beguda d'Istiu

El Club de Fútbol de Beguda d'Istiu

OBERTURA DELS MAGATZEMS DE TEIXITS

de Fills de Felici Solé

El Club de Fútbol de Obertura dels Magatzems de Teixits

El Club de Fútbol de Obertura dels Magatzems de Teixits

El Club de Fútbol de Obertura dels Magatzems de Teixits

Any XXII VICH, Dijous, 17 de Desembre de 1995 Núm. 3036

Gazeta de Vich

SUSCRIPCIÓ: 2 PESETES TRIMESTRE
— NÚMERO SOLT: 10 cèntims

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Carrer de la Biera, 5.—Telèfons N.º 185

**NÓ OLVIDEU QUE
TOTS NECESSITEU A.1.**

[illegible]

REUS

N.º 1

(Semana 12 de Noviembre 1938)

**REDACCIÓN
ADMINISTRACIÓN**
Calle de la Inocencia,
12. Teléfono 245.

AVISO

NUMERO 12

La nostra tribuna

A continuació presentem al lector el primer de dos articles de la nostra tribuna, escrits pel nostre col·laborador Sr. J. M. G. de la Torre, sobre el tema: "El problema de la defensa de la nostra Patria".

El problema de la defensa de la nostra Patria és un problema que ha estat sempre present a l'esperit dels catalans. En els temps de la guerra de independència, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat. En els temps de la restauració, els catalans van demostrar una gran paciència i una gran fidelitat a la Corona. En els temps de la república, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat. En els temps de la guerra civil, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat.

El problema de la defensa de la nostra Patria és un problema que ha estat sempre present a l'esperit dels catalans. En els temps de la guerra de independència, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat. En els temps de la restauració, els catalans van demostrar una gran paciència i una gran fidelitat a la Corona. En els temps de la república, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat. En els temps de la guerra civil, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat.

ESCACS

El jugador de "Club Reus" que ha guanyat el primer premi en el torneig de escacs que s'ha celebrat a Reus, és el Sr. J. M. G. de la Torre.

El jugador de "Club Reus" que ha guanyat el primer premi en el torneig de escacs que s'ha celebrat a Reus, és el Sr. J. M. G. de la Torre.

El jugador de "Club Reus" que ha guanyat el primer premi en el torneig de escacs que s'ha celebrat a Reus, és el Sr. J. M. G. de la Torre.

NO S'HA VALUAT

El resultat de la votació sobre el projecte de llei que modifica el sistema de votació, no s'ha valorat.

El resultat de la votació sobre el projecte de llei que modifica el sistema de votació, no s'ha valorat.

El resultat de la votació sobre el projecte de llei que modifica el sistema de votació, no s'ha valorat.

El Problema de la Defensa de la nostra Patria

El problema de la defensa de la nostra Patria és un problema que ha estat sempre present a l'esperit dels catalans. En els temps de la guerra de independència, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat. En els temps de la restauració, els catalans van demostrar una gran paciència i una gran fidelitat a la Corona. En els temps de la república, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat. En els temps de la guerra civil, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat.

El problema de la defensa de la nostra Patria és un problema que ha estat sempre present a l'esperit dels catalans. En els temps de la guerra de independència, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat. En els temps de la restauració, els catalans van demostrar una gran paciència i una gran fidelitat a la Corona. En els temps de la república, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat. En els temps de la guerra civil, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat.

El problema de la defensa de la nostra Patria és un problema que ha estat sempre present a l'esperit dels catalans. En els temps de la guerra de independència, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat. En els temps de la restauració, els catalans van demostrar una gran paciència i una gran fidelitat a la Corona. En els temps de la república, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat. En els temps de la guerra civil, els catalans van demostrar una gran valentia i un gran amor a la llibertat.

Tamany 55'3 X 39. — Any 1896. —
Impremta de Sol i Benet.

Tamany 27'6 X 19'3. — Any 1904. —
Tipografia Balmesiana.

Tamany 64'1 X 44'2. — Any 1920. —
Impremta Mariana.

Tamany 58 X 42. — Any 1925. —
Impremta Sanjuan.

DAIRIS, PERIODICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC., PAREGUTS A CATALUNYA DE CENT ANYNS ENÇÀ

El Pallaresa.—Tamany de 55'3 × 39, Diari de Lleyda. Aparegut l'any 1896. De primer era escrit en castellà i bilingüe. Cap a les darreries, sota la direcció de Miquel Capdevila, i formant part de l'Editorial Catalana, fou escrit tot en català. Tenia normalment quatre pàgines. Preus: 3'50 pessetes trimestre a Lleyda; 7'50 pessetes semestre fora de Lleyda; número solt, 5 cèntims. Impremta Tallers Tipogràfics de Sol i Benet, Plaça de Berenguer IV, Lleyda.

Gazeta de Vich.—Tamany de 276
× 19'3. Diari de Vich. Aparegut l'any
1904. Consta de 8, 12 i més pàgines.
L'element principal, director del pe-
riòdic, o inspirador, és el Canonge Co-
llell. Preus: 2 pessetes trimestre; nú-
mero solt, 10 cèntims; abans, 5. Tipò-
grafia Balmesiana, c. Riera, 5; Vich.

Lo Rampill.—Tamany de 64'1 × 44'2. Portantveu del Sindicat agrícola-catòlic de Lleyda. Aparegut a Lleyda l'any 1920. Sembla que sortia dues ve-

gades cada mes. Consta de dues pàgines. No diu els preus. Impremta Mariana, Lleyda.

Reus.—Tamany de 58 × 42. Diari de Reus. Aparegut el primer número el dia 16 d'octubre de 1925. Consta de 4 i més pàgines, escrit en bilingüe, preferentment català. D'ençà de "Foment", que després de menar una vida bastant forta, llanguí fins que per l'autoritat fou suspès, apareix "Reus" animat de notable empena i amb orien-

tacions del dia, superant fins allí on és superable el localisme (parlem del localisme, i no volem pas dir que sigui cap cosa detestable; només en referim als casos que aquest localisme pot caure en una migradesa i estretor de mires que en definitiva perjudica el mateix localisme i la localitat). Bona part en el diari té Josep M. Prous i Vila. Preus, els normals: 2 pessetes mes, i 10 cèntims número solt. Impremta Sanjuán. Reus.

Libres & Letres

COMENTARIS

Tot d'una tirada, després d'un mes d'haver aparegut, he llegit la novel·la d'Ambrosi Carrión "Una Joventut" pertanyent a la "Biblioteca Nova". És una obreta discreta, lliça, sense estridències. Una joventut tímida i d'un romanticisme ingenu i infantil d'un jove apocat i somniós, Romanticisme trist, místic, sense pipes fumejants, cabells llargs, disbauxes i alegries penoses. Una joventut que s'escorre primer entre els carrers ombrívols de la catedral barcelonina i després, sense nord ni guia, va rodant portada per latzar i la fatalitat per algunes capitals d'Europa i acaba—després d'haver passat uns mesos entre les càlides ardències d'una exuberant i pròdiga primera actriu que l'atrau per la seva carn inconstant i morbosa—, en la placidesa suau de les calmositats camperoles dedicant-se a conrear la vida del fruit del seu primer amor de romàntic quiet que vivia desorientat a l'ombra de la Seu, escoltant la veu de les campanes. Té una filleta que és el record d'una joventut perduda, però que li dona una finalitat en la seva futura existència.

En la novella d'Ambrosi Carrión, insinua apunts d'estudis de tipus de gent de la vida somorta dels carrers ennegrits dels barris religiosos que viuen mansament a l'ombra serena de les construccions dedicades al culte Diví. Aquesta gent que no coneixen res de res, que tenen horror a tot el que s'aparti al seu viure, sense estímuls ni desigs ni finalitat. Vides estèrils que travessen la plana de la "Vida" però arrossegueu resignadament l'ombra de la "Mort". Vides materials sense inquietuds.

El rector de poble que es passa la vida preparant sermons empalagosos dels quals ningú no fa cas i es creu incompès pels uns i que l'enveja fa que els altres el rebutgin.

Les penyes d'autors on els uns descarnen als altres—generalment quan un té una obra en cartell.

El tipus de l'individu panxa-content un xic avar i un tros poca solta que té una misèrrima emoció quan el company retrobat després d'anys, li paga el cafè...

El pagès ensopit i insensible, fatalista i resignat, eixut i ignorant, que porta una vida ordenada perquè sí, que viu sense saber per què i creu que la felicitat consisteix a fer-se una existència tranquil·la sense aspiracions ni sentiments: co és: com una bestioleta.

La dona imbuïda de conceptes folletinescs que es lliura sense amor i es desillusiona perquè no ha fruit i en anar a ésser mare escull convèncer l'amic i fugir, que no casar-se i confessar el que és ja irremeiable als pares. Que després se separa de l'home i té prou fermesa de voluntat per travessar l'Atlàntic i treballar per la filla...

Aquests i altres personatges menys interessants, més desdibuixats, apareixen en "Una Joventut", novel·leta que té una primera part ingènua, un xic fictícia en l'època actual i la segona, bon xic melodramàtica, és, però, segurament més real.

En conjunt és una obreta força acceptable. D'estil planer i normal que ve a engruixar la sèrie de publicacions dels llibres de moment que, una vegada llegits, resta un record boirós, diluït, sense cap torn: uns personatges que a voltes el ballen per la imaginació i que hom no pot precisar de quin recó de biblioteca han sortit i que quan records de quin món són no et vénen desigs de llegir ni interessar-te per llur vida.

JORDI AROUÉ

ARTICLES INEDITS. A. *Es-*
clasans.

Heus aquí, recollits en volum, vint-i-cinc articles inèdits de l'autor del "Sistema", conegut fins ara, només, pels seus articles dispersos. Llibre d'atac i de defensa, de joia i de dolor, d'introspecció i d'autocrítica, de joventut i d'egolatria, de llampegadissa i de tronadissa, de "Sturm und Drang". Llibre, però, d'un nervi retòric trepidant molt llatí i d'un contorn poètic lluminós molt grec. Són vint-i-cinc facetes de sensibilitat i d'intel·

ligència, vint-i-cinc matisos policromats i polifònics de la raó literària d'aquest líric en formació que és l'Esclàsans. Ingenuitat i ironia, vehemència i discreció, agressivitat i delicadesa, violència i comprensió. Llibre de forma popular i de fons acadèmic. És l'obra d'un poeta en prosa que dona voltes cercant la posició cordial i cerebral més adequada per convertir-se en un poeta en vers. Son vint-i-cinc temes d'especulació mental i de subjectivisme a ultrança. Llibre ardent i apassionat, contradictori i rectilini. Un revulsiu i un reconstituent. Un tros de carn viva que fa claror. Un cor i un cervell que es barallen i que a estones fan les paus. En aquests "Articles inèdits" hi ha tot l'Esclàsans d'ara.

DE LA SARDANA, per Manuel Capdevila, "Foment de la Sardana", Barcelona, 1925.

Creiem que En Manuel Capdevila ha fet una bona obra, amb la publicació d'aquest llibre, perquè mai no serà de més d'insistir en la correcció de mants defectes que han caigut a mica en mica en la manera de ballar sardanes. L'autor fa una sèrie d'observacions i puntualitza moltes coses que convé de tenir present. Il·lustren el llibre uns dibuixos de Francesc Genové, gràfics que poden ajudar a la comprensió de la nostra dansa nacional. Publica també els "Cent Consells" del Consell del Foment de la Sardana de Barcelona, on pot dir-se que s'encloï una mena de moral sardanística, que si no és exempta d'expressions, literàriament parlant, a voltes un xic descurades, no deixa, però, de traduir ben explícitament un amor i entusiasme sardanístics per la major depuració i bellesa de la dansa que s'ha de lloar. Aquest llibre és el primer de la Biblioteca "La Sardana", a càrrec de l'esmentat "Foment".

SEVERAL.

—Remarquem d'una manera especial la conferència donada per N'Antoni Rubió i Lluch (cicle organitzat per la Junta de Dames) parlant de "Principals concepcions del sentiment de l'amor en la poesia lírica medieval."

—“Criterion” publica un notable article del P. R. de Mataró sobre “Ausiàs March, poeta filòsof”.

—“La Novella d'Ara” publica “La fi de Perot Borrut” d'Alfons Maseras

—A Reus s'han inaugurat unes "sessions de Poesia", en l'organització de les quals té part principal l'escriptor reusenc Torrell Eulàlia.

Cercant solució

A mi em plauen les coses netes i pelades. No tant, però, com aquelles pobrissones estàtues, pudorosament embalatjades, de l'anomenada Plaça de Catalunya. Que les coses vagin bé o malament, la qüestió és que en arribar festes hom es senti el cor saltiront dins de la gàbia i ha de complir amb la tradició.

Quina culpa hi té el ventrell—poso per cas—si els francs es posen en competència amb els termòmetres en aquest temps? Us acusa la consciència que els drussos—és un dir—vulguin, tot d'una dedicar-se als esports europeus? Doncs, si res no hi ha d'això tireu al dret! vinga festejar les diades!

Jo, com Manel Arbós que em dic—
m'he dit: ara no ball i cal ballar. I si,
ballarem. Són, que no sé amb qui ba-
llarè, ni quina mena de cosa em to-
carà de ballar. Mateix puc haver de
ballar amb la més lleitia, com ballar
els goigs de Sa Prum—que dit sigui
de passada—ja fa prou i massa temps
que em toca de ballar-los. Emperò,
què hi farem? Tornem-hi; hi tinc res
a veure amb tot q'he al món passa?
Menys mal si passava de pressa; qui
dies passa anys empeny.

"Oï més, pot éssdevinir-se allò de l'endemà de la festa major". Ja ho sabem com diu "ai quin dolor l'endemà..." Tantseval que val més donar-se dues hores bones que no una de dolenta i, d'aixo, en podrien eixir molts a testimoniar-ho.

En arribar aquests dies, doncs, la boca se m'aigualeix talment com si mastegués goma, i un dolç optimisme va pesigollant-me sentint-me tot un

altre diferent del que era al començament del mes de novembre. El meu cervell s'assembla a una pantalla de cinema on es projecta de tot, acabant-se a saber on sóc ni on anava. Tot d'una torno a la realitat començant-se la picabaralla de plans que, ara uns ara els altres, se'm fa un cabdell difícil de desembellar.

Enguany, amb l'acoblament de tres dies de festa seguits s'ha presentat una complicació gran. Cal, doncs, atipar-se de tot; car no estaria bé que no sabéssim correspondre als fautes d'aquest esdeveniment tan escàs com l'aparició dels estels amb cua o dels matrimonis ben ensopegats.

Tot s'emplenarà sense que res manqui. A tot arreu anirem i tot ho farem... si l'armilla ens ho permet.

Veuu ací com cal rumiar més del que semblava al començament. Sempre que tinc il·lusions em veig obligat de posar-les en comunicació amb aquest butxacó de la part dreta, tirant avall de la façana principal del meu locomòbil edifici físico-orgànic i, segons els resultats de la consulta, tiro amunt, avall o no em moc de lloc—com sol succeir-me la major part de vegades.

Ara, doncs, em planto i rumio, bo i

esperant una solució satisfactòria que és la que desitjo per a tots els que han tingut la paciència de llegir ço que els presenta humilment En

FLENDI

UN MATRIMONI A LA PEDRA

A la nostra terra, relativament petita, es troba de tot. Prou ho saben els excursionistes, que surten cada diumenge i dia de festa, quan encara el cel és ben fosc—sobretot a l'hivern,—joves i noies, i s'escampen per tots indrets amb noble afany.

L'excursionisme, que un temps tenia gairebé l'aire sols d'una costellada, ha esdevingut de mica en mica una funció ben alta i de notable rendiment cultural. L'excursionista d'avui va més generalment de dret a la recerca de les belleses naturals del país, i de les belleses artístiques, per tenir el goig de contemplar-ho cara a cara, i sovint el guia el desig de saber, de descobrir, d'investigar, en els variats caires de la ciència.

I l'excursionista es veu de sobres recompensat del seu afany. L'obra de la naturalesa, la mà dels homes a través

dels segles, li ofereix motius de goig i fa paleses al seu esperit escrutador les joies avarament escondides als ulls dels indiferents.

Per exemple: les meravelles arquitectòniques i esculturals del monestir de Santa Maria de l'Estany. Santa Maria de l'Estany és un monument artístic que estojia moltes belleses. I és allí on hem vist aquest curiós cas d'«un matrimoni a la pedra», que diem nosaltres, i que consisteix en quatre passos esculturats en tres capitells, representant quatre escenes relatives al casament.

El pas del primer capítell representa el prometatge, amb la remesa del present que, de temps immemorial, és costum de fer en aqueixa avinentesa. El segon pas, a l'altre capítell representa un pas de dansa, expressa la joia que per als promesos és el prometatge, l'antesala del goig de les noces. També de temps immemorial, l'home, i la dona, es lliuren a la dansa per exterioritzar l'exaltació dels seus sentiments. La tercera etapa, al tercer capítell representa ella que s'agència. Les noces són a punt; la donzella es prepara a rebre l'espòs; per on veiem com el desig de plaure, d'ésser bonica, és en la dona de tots els temps; la qual cosa ens mereix totes lloances, a des-

grat del que puguin dir quatre escèptics o ensopts de poagre.

Finalment, al mateix capítell el quart pas, o sigui ja el matrimoni, i el bes dels esposos. On veiem com és, encara, de temps immemorial el bes una penyora gentil; un present molt estimable i molt estimat en cada una de les seves games: esponsalici, paternal i filial.

Heus ací el que podríem anomenar «un matrimoni a la pedra». Déu sap on paren les mans que executaren aqueixa obra; Déu sap on és la pedrera que serví per alimentar aqueixos capitells. Tot ha passat. Tot passa sinó l'amor que encén els cors i fa florir les pedres.

Fratelli a un tempo stesso amore e morte ingenerò la sorte

digué Giacomo Leopardi: «germans a un mateix temps amor i mort va engendrar la sorte». Es veritat i no és veritat. De vegades l'amor també es desentén de la mort, no pas sempre l'amor s'enterra amb la mort. Passa la mort, i l'amor es perpetua en marbres que coneixen molts segles. Com és ara a Santa Maria de l'Estany.

L. BERTRAN I PIJOAN

IMP. ALTÈS

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO

- 24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS i TARRIDA
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—Acadèmia Ardèvol.

CARRER CORTS CATALANES

451. Inst. elect. aigua i gas.—RAFAEL SALA.
614. Pelleteria.—LE RENARD.

CARRER CLARIS

102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS

72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER

65. Ribas i Ferrer. B. Regina Novel·les escollides

CARRER COMTE ASALTO

15. Mobles a plaços i comptat.—JOSEP MACIÀ.

CARRER BOTERS

4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL

7. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28. pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI

13. 2.ª. SASTRE.—L. MIR.

CARRER DE SANT PAU

3. Camiseria del Liceo.—JOAN VALLVÈ.

CARRER BALMES

126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA

15. Pelleteria "La Siberia".—J. TICÓ.
30. Perruqueria.—J. MAYMÓ.
94. LA ARTÍSTICA.—Brodats i Confeccions.
124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA

- 36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA

- 2 i r. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILÀ

66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISSA

22. Ganiveteria i perfumeria.—VDA. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLA.

CARRER ARIBAU

- 29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUE

CARRER FONTANELLA

18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SÁBAT.

CARRER JOVELLANOS

4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. PICAZO

RONDA SANT ANTONI

60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.

CARRER SALMERÓN

140. Articles fot. i radio.—V. CALDES ARÚS.
193. Lamp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL

460. "Radio Iris".—J. B. MODOLELL.

SALA PARÉS

Establiments MARAGALL
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

RAMON SUNYER JOIER

Corts Catalanes, n.º 643
Teléfon 818-S. P. - BARCELONA

FREIXENET
SANT SADURNÍ DE NOYA

ÉS EL MILLOR XAMPANY

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

IGNASI FOLCH I TORRES

UNA DONA

NOVEL·LA CONTEMPORÀNIA

A TOTES LES LLIBRIES

Preu: 3'50 ptes.

Lo Gayter del Llobregat

Poesies de Joaquim Rubió i Ors

Amb un pròleg de Antoni Rubió i Lluch

Edició Poliglota. Volum IV, 1839-1885. Més de 300 pàgines, rústega: 5 pessetes; luxosament enquadernat en tela, 6 pessetes.

F. CARRERAS CANDI

NARRACIONS MONTSERRATINES

CONTÉ ENTRE ALTRES:

La roca del Gegant encantat - Lo senyal del Cap de Mort - Lo Cavall Bernat - Lo Vall-Mal - Lo drama de Sant Miquel - Lo fals ermità de Montserrat - Lo bandoler de Montserrat.

Vol. de 400 pàgs. il·lustrat amb 35 gravats

IMPREMTA ALTÈS ANGELS, 22 i 24

Preu: 2 pessetes

A SEU D'URGELL, NÚM. 124
TELÉFON { A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castellciutat i Hemeroteca General (Seu d'Urgell)

LLÀTZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo a totes les llibries * 2 PESSETES